

ဆရာနက္ခတ်

စာရနက္ခတ်နှင့်

အပတ်ပတ်
တစ်ခု

စောရနက္ခတ်နှင့် အတ္တတစ္ဆေ
(အပိုင်း ၁)

အညာနွေက ချစ်ချစ်တောက် ကြွပ်ကျဲနေအောင် ပူသည် ။ သို့သော်
ထိုနေပူကို အန်တုပြီး မန်ကျည်းပင်ရိပ် ကွပ်ပျစ်တွင် လူတစ်စု စကားထို
င်ပြော နေကြသည် ။ ရောက်ရှိနေသော နေရာကား မင်းဘူးမြို့ ရာဇဂြို
လ် ကျောင်းတိုက်။ တစ်ယောက်ကား လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂန္ထီ
ရ မဂ္ဂဇင်းတို့ တွင် အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားနေသည့် အပြင်
လုံးချင်းဝတ္ထုတွေပါ ရေးသားနေသည့် တက်သစ်စ စာရေးဆရာလေး
နေသွေးညို။

သူကား အဆွေမျိုးတွေရှိရာ မင်းဘူးမြို့ကို ရောက်ရှိနေတုန်း စာရေး
ဆရာ ကုန်ကြမ်းတစ်ခု ရှိသည် ဆို၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လိုက်ပါလာ
ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သီလယူပြီး နီးရာ အရိပ်တွင် အေးအေးလူလူ
စကားပြော နေကြသော ဥပုသ်သည် တွေကား များ လှသည် ။

သူ၏ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးသိန်းထွန်းက မင်းဘူးသူ တစ်ယောက်နှင့် အ
ကြောင်းပါကာ မင်းဘူးမှာ လာရောက် အခြေချ နေထိုင်သည် ။ ရန်ကုန်
မှာ လုပ်ကိုင် စားသောက်လို့ ရသော်လည်း သူ့ဇနီးသည် မိဘများမှာ
မင်းဘူးနှင့် မကွေးမြို့ပေါ်တွင် ပဲခွဲစက်၊ ဆီစက်နှင့် ဆီဆိုင်များ ပွဲရုံများ
ကို ပိုင်ဆိုင် ထားသဖြင့် ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်ရန် ပြောဆို လာသောကြော

င့် သျှောင်နောက် ဆံထုံးမပါဘဲ ဆံထုံးနောက်သာ သျှောင်ပါခဲ့ ရတော့သည် ။

စာရေးဆရာ ဆိုသောကြောင့် သူ့ကိုလာရောက် မိတ်ဆက်သူ များကိုလည်း ဧည့်ခံစကား ပြောနေမိသည် ။

ထိုစဉ် ...

"ငါ့တူကြီး မင်းကိုငါပြောမယ် ကုန်ကြမ်းတော့ လာပြီဟေ့ ..." ဦးလေးဖြစ်သူ စကားသံကြောင့် လှမ်းကြည့်မိတော့ ကျောင်းဆောင်ကြီးထဲမှ မန်ကျည်းရိပ်သို့ လှမ်းလာသော အသက် ၇၀ အရွယ် အဘိုးအို တစ်ဦး ... ။

လက်ထဲတွင် လည်း စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကိုင်ထားသည် ။

အသက် ၇၀ထိ သန်မာနေပြီး စာကြည့်မျက်မှန် မလိုဘဲ စာကြည့်နိုင်သူ တစ်ဦးလေလားဟု အံ့သြမိသည် ။ အနားကိုရောက်တော့ ဦးသိန်းထွန်းက ...

" လာလေ အဘစ် ဒါကျွန်တော် ပြောပြောနေတဲ့ ကျွန်တော့်တူလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် စာရေးဆရာ ကျွန်တော့်တူ ဆိုပါတော့ နေသွေးညိုတဲ့ ... ငါ့တူရေ မင်းကိုခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ဟောဒီက အဘစ်က သူ့ရဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို နောင်လာ နောက်သားတွေ သံဝေဂယူပြီး သူ့လို မမှားရလေအောင် ... စာရေး ပေးစေချင်လို့ ခေါ်ပေးပါ ဆိုလို့ လေ "

တစ်ဆက်တည်း မှာ ပင် ဦးလေးဖြစ်သူက သူနှင့် တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက် စကားကြောင်း ပေးသည် ။ စတင် ပြုံးပြလိုက်ပြီး စကား စမိသည် ။

"ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် နေသွေးညိုပါ အဘ ထိုင်ပါခင်ဗျ ထိုင်ပါ

ကျွန်တော်လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ဇာတ်လမ်းလေးတွေကို စာရေးရတာ ဝါသနာပါလို့ ပါ ခင်ဗျ ... "

"အေးအေး ဟန်ကျတာ ပေါ့ကွယ် ... အဘကလည်း ပြောပြချင်နေတာ ... "

ပြောပြောဆိုဆို ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အဘစံကား ဆံပင်တွေဖြူ၊ ပါးရေတွေ တွန့်နေသော်လည်း အသံသြဇာမှာ မူ ပြည့်စုံဆဲ ဖြစ်သည်။

ဆံပင်ရှည် များကိုမူ သျှောင်ဆံထုံး ထုံးဖွဲ့ထားကာ မုတ်ဆိတ် ဖြူဖြူ များက သူ၏ ခန့်ညားမှုကို ပြည့်စုံစေသည်။

ထိုးကွင်းမင်ကြောင် များကိုလည်း အင်္ကျီအဖြူ လက်လယ်အောက်ထိ ဝိုးတိုးဝါးတား ထွင်းဖောက် မြင်နေရသည်။

လက်ထဲက စာအုပ်နှင့် စိပ်ပုတီးကို အသာချရင်း ...

"စာရေးဆရာလေး၊ အချိန်တော့ရရဲ့ မဟုတ်လား ... အဘစံ အကြောင်းက နည်းနည်းလေး ရှည်လို့ ပါ"

သူ ကပျာကယာပင် အဖြေပေးမိသည်။

"ရပါတယ် အဘ ... ရပါတယ် ... "

အဘစံကား အေးအေးလူလူ ပြုံးလိုက်ရင်း သူ့ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုပါတော့သည်။

ရက်စက်ပြီး လောင်းကစား ဝါသနာ ကြီးလှသော လူဆိုးလူမိုက်ကြီး အဘစံခေါ် ဦးစံထွန်း၏ ငယ်ဘဝကား စိတ်ဝင်စားစရာ၊ သံဝေဂ ယူစရာ ၊ အံ့ဩထိတ်လန့် စရာများ နှင့် ပြည့်နှက်၍ နေပါ လေတော့သည်။

နိုင်ငံကား လွတ်လပ်ရေး ရပြီးကာစ အချိန်။ တိုင်းပြည် ပြန်လည် တည်ဆောက် နေချိန်မို့ နေရာ တကာတိုင်းတွင် အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာစက် မရောက်နိုင် သေးသည့် အချိန် ဖြစ်သည်။ မြွေပူရာ ကင်းမှောက် ဆိုသလို သူခိုးသူဝှက်များ ပေါများ နေချိန် ဖြစ်သည်။

ညမှောင်မှောင် ... ကြယ်ရောင်ကား မှီ တ်တုတ်မှီ တ်တုတ် လင်းလက်နေသည့် ညတစ်ည ...။

ထိုစဉ် ထနောင်းလှ ရွာထဲတွင် မှောင်ရိပ်ကိုခိုကာ လူတစ်ယောက် လှုပ်ရှားနေသည်။

သူ့လှုပ်ရှားမှုက ညင်သာသလို လျင်မြန် ဖျတ်လတ်မှုကြောင့် အတွေ့အကြုံရင့် သူခိုး တစ်ယောက်မှန်း သိသာလှသည်။

ရွာဘက်တွေမှာ ကား အိမ်များ တွင် ခြံတံခါး မရှိသည် က များသည်။

တချို့ ခြံတံခါး များမှာ လည်း ဝါးခက်၊ ဆူးခက်များကို လေးထောင့်ပုံ ဖြစ်အောင် ဝါးခြမ်းပြားနှင့် တုပ်ချည်ပြီး အိမ်အတွင်းဘက်မှ ၊ တုတ်ချောင်းရှည် တစ်ချောင်းနှင့် ကျားကန်ထားသည့် တံခါးပိတ်များသာ ဖြစ်သည် မို့ သူခိုးသူဝှက်တွေ အဖို့ တော့ လွယ်လွန်းလှသည်။

ခုလည်း ထနောင်းလှ ရွာကို နွားခိုးရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပြီး တခြား ရွာများ တွင် နွားခိုးသူများ သောင်းကျန်းမှုကြောင့် လုံခြုံရေး ကင်းစောင့်နေသော ရွာသားများကြောင့် ထနောင်းလှ ရွာကို သူ

ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

သူထင်သည့် အတိုင်းပင် လုံခြုံရေးမရှိ ။

ည ၁၁ခန့်မှ တစ်ရွာလုံး အိပ်မောကျ နေချိန် ... ။

နွားကောင်း နွားသန့် တစ်ကောင်ကို ရွေးကာ သူဆွဲလာလိုက်သည်။ ။
နွားကြီးကား ဘာမှ မသိဘဲ နဖူးကြိုးဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ သူခေါ်ရာကို လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။ သူ့အဖို့ ဒီနေ့တော့ နေ့ထွက်စီပေပြီ။

"ကိုစံထွန်း ..."။

"ဘာလဲ ..."။

"တော် ... ညက ဘယ်ရွာကိုသွား ဒုက္ခပေးပြန်ပြီလဲ ... ခက်တာပဲ တော်ကြာ လူမိနေမှ ဖြင့် ... ပြီးတော့ တော်ရှာကျွေးတာတွေ စားရတာ ကျွန်မဖြင့် စိတ်မသန့်တော့ဘူး သားထောက် သမီးခံလည်း မရှိဘူး ... ရှင်ကျွန်မကို ချစ်ရင် အဲဒီလို ရှာမကျွေးပါနှင့် ... ကျွန်မဈေးရောင်း ကျွေးပျံ့မယ် ... "

မိန်းမဖြစ်သူ၏ ပြစ်တင်စကား။ သူစိတ်ညစ်ညူးစွာ ပြန်ပြောမိသည် ကား ...

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... မိလှရယ် ... နင့်ကို ငါချစ်လို့ ယူထားတာလေ ... နင်က ရှာကျွေးမယ် ဆိုတော့ ... ငါသိက္ခာ ကျတာပေါ့ ... စံထွန်းက မိန်းမ တစ်ယောက်တောင် ဝအောင်ရှာ မကျွေးနိုင်တဲ့ ကောင်လို့ ဘေးကလူ

တွေ ပြောကြမှာ ပေါ့၊ နင်စားစရာ ရှိတာစား ... ရရင် နင်နှင့် ငါ ... အတူ တူ စားမယ် ... ခံရင် ငါတစ်ယောက်တည်း ခံမယ် ... ငါစောရ နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်မွေးတာလေဟာ ... သူခိုး လုပ်စားစေ ဆိုပြီး ... ကံကြမ္မာက ငါ့ကို ကို သတ်မှတ် ပေးပြီးသားဟာ ... နင်မသိယောင် ဆောင်နေပါဟာ တော် ကြာနှင့်ကြောင့် ငါအဖမ်းခံ နေရမယ် တိုးတိုးတိတ်တိတ် နေပါ။"

မိလှ တဟင့်ဟင့် ငိုမိသည်။ ။

"အီး ... ဟီး ... ဟီး ... တော့မှ ပြောမရလည်း နေစေတော့ ... လောင်းကစား လုပ်တယ် ... ဘာမှ မပြောသေးဘူး ... အရက် သောက် တယ် ... မသိယောင် ဆောင်နေတယ် ပြီးတော့ ခုလည်း သူများ ပစ္စည်း ခိုးတယ် ..."

"ဟ ... တိုးတိုးပြောပါ မိလှရယ် ... နွားတစ်ကောင်တလေနှင့် ... ငါ ခိုးတဲ့ လူတွေ မွဲမသွားပါဘူး ... ဟပြီးတော့ နွားကိုလည်း လေးတိုင်စင် နွားဈေးက မှောင်ခိုသမားတွေ ဆီကို ငါရောင်းခဲ့ပြီးပြီ ငါမှန်းဘယ်သူမှ မသိဘူး ... "

"တော်မသိပေမဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ် သိတယ်လေ နွားနှင့် လုပ်စားနေ တဲ့ သူတွေကို နွားတစ်ကောင် တလေနှင့် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ဆိုတော့ တော်တော် လူစိတ်မရှိတဲ့ လူ အီး ဟီးဟီး ငါ့ကိုက ကံဆိုးတာပါ ဒီလို လ င်မျိုးနှင့် မှ ... "

"ဟာ ... တောက် ... နင် ... "

ဒေါသတကြီး လက်ကိုမြှောက်ကာ ရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်ပြီးမှ သူ့မိန်းမ ၏ မျက်ရည် စက်လက်နှင့် မော့ကြည့်နေသော သနားစဖွယ် မျက်နှာ ကြောင့် ...

"တောက် ... ကဲကွာ "

လက်ဝါးစောင်းက ဘေးက သောက်ရေအိုးစင် ပေါ်ကို ကျသွားသည်

။

"ဝုန်း ... "

"ခွမ်း ..."

မိလှ၏ မိဘတွေကား ဓားပြတွေ လက်ချက်ကြောင့် သေပြီး အားကိုးရာ မဲ့နေချိန် ... သူ ချစ်စိတ်ရော သနားစိတ်ကြောင့် ပါ အိမ်ခေါ်ပြီး ပေါင်းသင်းလိုက်သည် ။ ရွာကလည်း ဘယ်သူမှ မကောင်း မပြောကြ။ လာ ငါ့ဆီလာနေ ဆိုပြီး ပေါင်းသင်း ခဲ့ရသောကြောင့် မိလှ ဘဝမှာ မင်္ဂလာဆောင် ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ။ တစ်ခါတလေ သူ့အနိုင်ကျင့် သလို ... ဖြစ်နေလား ဆိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပေမဲ့ ငါသူ့ကို ရှာကျွေး နေတာပဲ လေ ဆိုတဲ့ စိတ်နှင့် ဖြေသိမ့် နေရသည် ။

တစ်လောကလုံး ပက်ပက်စက်စက် လက်ညှိုးဝိုင်းထိုး နေရင်တောင် ဂရုမစိုက်ပေမဲ့ သူ၏ ချစ်လှစွာသော မိန်းမက လူစိတ်မရှိဘူး ပြောတာ လောက် ရင်နာတာ မရှိတော့ ... ။

"အီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟင့် ဟင့် ... "

ရှိုက်ငိုနေသော မိန်းမကို ကျောခိုင်းလိုက်သည် ။ အိမ်အောက်က တိုက်ကြက်ဖကြီးကို ကောက်ကာ ရွာမြောက်ပိုင်းက ကြက်ပိုင်းဆီ ထွက်လာလိုက်သည် ။ အိမ်မှာ သူ့မိန်းမ ငိုနေရင် ... သူ့စိတ်မချမ်းသာ ... ။

ရွာမြောက်ပိုင်းက မန်ကျည်းပင်ရိပ်အောက် ရောက်တော့ ... ဘယ်သူမှ ရှိမနေ ဒီနေ့ ဝိုင်းမဖြစ်ဘူးဟု ပြောသံကြား လိုက်သည် ။ အိမ်ကို ပြန်လာ လိုက်သည် ။ ဝိုင်းမဖြစ်လည်း ပြဿနာမရှိ ... သူ၏ အကျွမ်းကျ

င်ဆုံး အလုပ်ကို လုပ်ရုံပဲရှိသည်။ ။ အိမ်ရောက်တော့ သူမိန်းမ မလှကား
ရေခပ်သွားသည် ထင့် အိမ်မှာ မရှိ ...။ ကြက်ဖကြီးကို အစာကျွေးပြီး ဒီ
ည အတွက် ပစ်မှတ် ရွေးလိုက်သည်။ ။

ရွာနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးလေကောင်းလေ ... ဟုတ်ပြီ ... ရွာသစ်ကြီး
ရွာကို သွားမည် ...။ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသည် နှင့် သူ့ခြေလှမ်းများက
လေးနာရီခန့် လမ်းလျှောက်ရမည့် ရွာသစ်ကြီး ရွာဆီ ဦးတည်လိုက်
သည်။ ။

ခုနေသွားရင် ညမှောင်ချိန်လောက် ရောက်ရင် အလုပ်လုပ်ဖို့ ပိုအဆင်ပြေ နိုင်သည်။ ။ ထိုညသည့် သူ့ဘဝအတွက် တစ်သက်လုံး အမှတ်ရစရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို သိရှိလိုက်ရသည့် ထူးဆန်းသော ညတစ်ည ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။

ရွာသစ်ကြီးရွာကို ... ရောက်တော့ ... ညနေ ၆ နာရီဝန်းကျင် သိပ်မမှောင်သေးသည် မို့ ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်း ချောက်ထဲတွင် အိပ်စက် အနားယူလိုက်သည်။ ။ သူတစ်ရေး နီးတော့ ... လောကတစ်ခွင်လုံး အမှောင်ထု အုပ်စိုးနေပေပြီ ... လုပ်ငန်း စရတော့မည်။ ရွာသစ်ကြီးရွာ အနီးကို ချဉ်းကပ် လိုက်သည်။ ။ ရွာထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။ သို့သော် ပုံမှန် တိတ်ဆိတ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ဒါမျိုး တိတ်ဆိတ်မှုကို သူမကြိုက်။ အတွေ့အကြုံအရ အန္တရာယ် အငွေ့အသက်ကို ရှူရှိုက်မိ လိုက်သည်။ ။

သူ ရွာထဲကို မဝင်တော့ပဲ နောက်ကို ပြန်အလှည့် ... သူ့နောက်မှာ ရ

ပ်နေသည့် အမှောင်ထဲက အရိပ်များကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ သွားပြီ ရွာ
သားတွေ ဝိုင်းမိသွားပြီ။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အရောင်တွေက သူ့ကိုယ်ပေါ်
ကို ဖြာကျလာသည် ။ သူပြေးလို့ လည်း လွတ်လမ်းမမြင် ... ။

"မင်းဘယ်ရွာကလဲ ဟေ့ကောင် ... "

ရွာသစ်ကြီး ရွာသားတွေ လက်ထဲမှာ လည်း တုတ်တွေ ဓားတွေနှင့် ။

"ကံကြီးကပါ မျက်စိ လည်လာလို့ ပါ ... "

"မှန်မှန်ပြော ဟေ့ကောင် မင်းသတ်ပြီး အလောင်း မီးရှို့လိုက်ရင် ဘ
ယ်သူမှ မသိဘူး"

"မျက်စိလည် လာတာပါဗျာ ... "

ရွာသစ်ကြီးသား အောင်ကြီး တစ်ယောက် စံထွန်းကို သေချာကြည့်
ပြီး ... ဒေါသ ထွက်လာသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တက်တူးတွေနှင့် ...
။

"မင်းရုပ်က မျက်စိ လည်လာတဲ့ ရုပ် မဟုတ်ဘူး ညနေကထဲက ရွာ
ကိုချောင်းနေတာ ငါတို့ အကုန်မြင်တယ် ပြောင်လိမ်တဲ့ ကောင် ... ရော
ကွာ ... "

အောင်ကြီးရှေ့က သူခိုးကောင်ကို ထင်းခုတ် ဓားမနှင့် ပိုင်းချလိုက်
သည် ။

"ဖြောင်း ... ခနဲ ... မီးပွင့်ပြီး ဓားမက ပြန်ကန် ထွက်လာသည် ။

"ဟင်"

"ဟာ ... "

"တောက် ... ကဲကွာ ကဲကွာ"

ခုတ်လိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် မြေပေါ်လဲကျ သွားသည့် သူခိုးကို အဆက်မပြတ် ခုတ်ပေမဲ့ ရာဘာတုံးကြီးကို ခုတ်ရသလို ဓားမက ပြန်ကန်ထွက်လာသည်။ ။

"ဟင် ... "

အောင်ကြီး ကြောင်ပြီး ရပ်နေမိသလို ဘေးနားက ရွာသားတွေပါ ဆွံ့အနေကြသည်။ ။

ခုတ်ပြီး၊ ဓားပြီးသည့် လူပါးလား ... ။

အောင်ကြီး အံ့သြနေစဉ် မှာ ပင် ... လဲကျနေသူ လူစိမ်းမှ ထကာ လက်ထဲမှ ဓားကို ဆတ်ခနဲ လုယူလိုက်သည်။ ။

"ခွပ်"

"အား ... "

အောင်ကြီးဓားကို လုယူခံ လိုက်ရပြီး ... ခေါင်းကို ဓားနှောင့်နှင့် အထုခံလိုက် ရသဖြင့်သွေးများ ဖျာခနဲ ထွက်လာသည်။ ။

"စံထွန်းတဲ့ ကွ မတူရင်မတူနှင့် သေချင်တဲ့ ကောင် အကုန်လာခဲ့ ... "

ဓားကို ဝင့်ကာ ကြိမ်းဝါးလိုက်တော့ ရွာသားတွေ နောက်တွန့်သွားသည်။ ။

ဓားမတိုးသော သူပုံစံကား မီးရောင်အောက်မှာ ထိတ်လန့်ဖွယ် သရဲတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေသည်။ ။

ထိုအခွင့်အရေးကို အရယူကာ ... စံထွန်း ပြေးထွက် လာခဲ့တော့သည်။ ။
